



KOMISJA
EUROPEJSKA

WYSOKI PRZEDSTAWICIEL UNII
DO SPRAW ZAGRANICZNYCH I
POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA

Bruksela, dnia 31.10.2017 r.
JOIN(2017) 40 final

2017/0279 (NLE)

Wspólny wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy przyjąć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Ministerialnego i Wspólnego Komitetu Współpracy powołanego na mocy Umowy o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony, w związku z przyjęciem regulaminu Wspólnego Komitetu Ministerialnego, regulaminu Wspólnego Komitetu Współpracy oraz regulaminu podkomitetów ustanowionych przez Wspólny Komitet Współpracy

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji ustanawiającej stanowisko, jakie należy przyjąć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Ministerialnego i Wspólnego Komitetu Współpracy powołanego na mocy Umowy o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony, w związku z planowanym przyjęciem regulaminu Wspólnego Komitetu Ministerialnego, regulaminu Wspólnego Komitetu Współpracy oraz regulaminu podkomitetów ustanowionych przez Wspólny Komitet Współpracy.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa o partnerstwie strategicznym między UE a Kanadą

Umowa o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony („Umowa”) ma na celu pogłębienie strategicznych stosunków między UE a Kanadą i zapewnienie kompleksowych ram współpracy w kwestiach polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz w wielu obszarach polityki sektorowej. U podstaw tej Umowy leżą wspólne dla UE i Kanady wartości i zasady dotyczące demokracji, praw człowieka, pokoju, bezpieczeństwa i praworządności. Ma ona również na celu nasilenie i rozszerzenie dialogu politycznego oraz rozpowszechnianie wspomnianych wartości na świecie. W tym celu w Umowie przewidziano mechanizmy systematycznych konsultacji.

Umowa jest stosowana tymczasowo od dnia 1 kwietnia 2017 r.

2.2. Wspólny Komitet Ministerialny

Wspólny Komitet Ministerialny (WKM) ustanowiono w art. 27 ust. 2 Umowy. Jego głównym zadaniem jest przegląd ogólnej współpracy między UE a Kanadą i zapewnianie strategicznych wskazówek mających ułatwić wykonywanie Umowy, zapewnianie spójności oraz rozszerzanie zakresu jej stosowania w możliwych przypadkach.

W szczególności WKM ma dokonać podsumowania stanu współpracy na podstawie rocznego sprawozdania sporządzanego przez Wspólny Komitet Współpracy. Będzie on wydawał zalecenia dotyczące prac Wspólnego Komitetu Współpracy, w tym zalecenia dotyczące nowych obszarów przyszłej współpracy i rozwiązywania sporów wynikających ze stosowania Umowy, zgodnie z jej art. 28.

WKM może podejmować decyzje w celu osiągnięcia celów Umowy. Decyzje zostaną przyjęte po zakończeniu przez strony Umowy odpowiednich procedur wewnętrznych zgodnie z ich krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

W skład WKM wchodzi przedstawiciele stron, a współprzewodniczą mu Minister Spraw Zagranicznych Kanady oraz Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa. WKM zbiera się raz do roku lub zgodnie ze wspólnymi ustaleniami, gdy wymagają tego okoliczności. Wspólny Ministerialny Komitet przyjmuje swój regulamin.

2.3. Wspólny Komitet Współpracy

Wspólny Komitet Współpracy (WKW) ustanowiono w art. 27 ust. 3 Umowy. Jej główne zadania to:

- formułowanie zaleceń dotyczących priorytetów w zakresie współpracy między stronami;
- monitorowanie rozwoju strategicznych stosunków między stronami;
- prowadzenie wymiany poglądów i przedstawianie sugestii dotyczących wszelkich kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;
- formułowanie zaleceń dotyczących wzrostu efektywności, skuteczności i synergii między stronami;
- zapewnianie właściwego funkcjonowania Umowy;
- dostarczanie WKM rocznych sprawozdań dotyczących stanu stosunków; oraz
- ustanawianie podkomitetów mających go wspierać w wykonywaniu jego obowiązków.

WKW składa się z przedstawicieli obu stron, a współprzewodniczy mu jeden urzędnik wyższego szczebla z Kanady i jeden urzędnik wyższego szczebla z Unii. Zbiera się raz do roku, naprzemiennie w Unii i w Kanadzie. Uchwala on swój regulamin. Wspólny Komitet Współpracy może zwrócić się do komitetów i podobnych organów ustanowionych na mocy obowiązujących umów dwustronnych między stronami o przekazywanie mu regularnie sprawozdań z postępu ich prac w ramach stałego, kompleksowego przeglądu stosunków między stronami.

2.4. Planowany akt Wspólnego Komitetu Ministerialnego

WKW przyjmuje decyzję dotyczącą przyjęcia regulaminu WKM („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest przyjęcie, zgodnie z art. 27 ust. 2 lit. b) ppkt (iv) Umowy, regulaminu regulującego funkcjonowanie WKM w celu wykonania Umowy.

2.5. Planowane akty Wspólnego Komitetu Współpracy

WKW przyjmuje swój regulamin i regulamin podkomitetów („planowane akty”).

Celem planowanych aktów jest przyjęcie, zgodnie z art. 27 ust. 3 lit. c) oraz art. 27 ust. 3 lit. b) ppkt (viii) Umowy, regulaminu stanowiącego podstawy funkcjonowania WKW oraz regulaminu podkomitetów powołanych przez WKW w celu wykonania Umowy.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY PRZYJĄĆ W IMIENIU UNII

Stanowisko, jakie należy przyjąć w imieniu Unii Europejskiej, powinno mieć na celu przyjęcie regulaminu WKM, regulaminu WKW oraz regulaminu podkomitetów ustanowionych przez WKW, jak przewidziano w Umowie.

4. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto

instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

WKM i WKW oraz jego podkomitety są organami ustanowionymi na mocy Umowy o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony.

Akty przedstawione w załącznikach do niniejszej decyzji, do których przyjęcia wzywa się WKM i WKW, są wiążące. Wynika to z faktu, że zgodnie z art. 27 ust. 2. lit. b) ppkt (iv) i (v) Umowy WKM przyjmuje swój regulamin i decyzje za zgodą obu stron, podczas gdy zgodnie z art. 27 ust. 3 lit. b) ppkt (viii) oraz lit. c) WKW ma ustanowić podkomitety i uchwała swój regulamin.

Planowane akty nie uzupełniają, ani nie zmieniają ram instytucjonalnych Umowy.

W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na mocy art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie należy przyjąć w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie charakter pomocniczy, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

W odniesieniu do planowego aktu, który zmierza do osiągnięcia wielu celów jednocześnie lub ma kilka elementów składowych, które są związane w sposób nierozłączny, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi zawierać, wyjątkowo, poszczególne odpowiednie podstawy prawne.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanych aktów odnosi się do wykonania umowy.

Przedmiotowa Umowa zmierza do osiągnięcia różnych celów i obejmuje elementy z obszarów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz współpracy technicznej z krajami rozwiniętymi. Te aspekty Umowy są związane w sposób nierozłączny, a żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych. Podpisanie i tymczasowe stosowanie Umowy opierało się na art. 37 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 212 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Planowane akty prawne powinny w związku z tym opierać się na tych samych materialnych podstawach prawnych.

5. WNIOSEK

W związku z powyższym podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być zatem art. 37 TUE i art. 212 ust. 1 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

¹ Wyrok w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie (OIV), ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

Wspólny wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy przyjąć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Ministerialnego i Wspólnego Komitetu Współpracy powołanego na mocy Umowy o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony, w związku z przyjęciem regulaminu Wspólnego Komitetu Ministerialnego, regulaminu Wspólnego Komitetu Współpracy oraz regulaminu podkomitetów ustanowionych przez Wspólny Komitet Współpracy

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o partnerstwie strategicznym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Kanadą, z drugiej strony („Umowa”) została podpisana w dniu 30 października 2016 r. w Brukseli i jest tymczasowo stosowana od dnia 1 kwietnia 2017 r.
- (2) W art. 27 ust. 2 i ust. 3 Umowy ustanowiono Wspólny Komitet Ministerialny oraz Wspólny Komitet Współpracy w celu ułatwienia wykonywania Umowy.
- (3) Art. 27 ust. 2 lit. b) ppkt (iv) Umowy stanowi, że Wspólny Komitet Ministerialny ma przyjąć swój regulamin, natomiast art. 27 ust. 3 lit. c) Umowy stanowi, że Wspólny Komitet Współpracy ma uchwalić swój regulamin. Art. 27 ust. 3 lit. b) ppkt (viii) stanowi, że Wspólny Komitet Współpracy ustanawia podkomitety, aby wspierały go w wykonywaniu jego obowiązków.
- (4) Art. 27 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) Umowy przewiduje, że Wspólnemu Komitetowi Ministerialnemu współprzewodniczą Minister Spraw Zagranicznych Kanady oraz Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa. Art. 27 ust. 3 lit. c) przewiduje, że Wspólnemu Komitetowi Współpracy współprzewodniczy jeden urzędnik wyższego szczebla z Kanady i jeden urzędnik wyższego szczebla z Unii.
- (5) W celu zapewnienia skutecznego wykonania Umowy należy przyjąć regulamin Wspólnego Komitetu Ministerialnego oraz regulamin Wspólnego Komitetu Współpracy i jego podkomitetów.
- (6) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu Ministerialnego i Wspólnego Komitetu Współpracy powinno być zatem oparte na załączonym projekcie regulaminu

Wspólnego Komitetu Ministerialnego i regulaminu Wspólnego Komitetu Współpracy i jego podkomitetów.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stanowisko, jakie należy przyjąć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Ministerialnego UE–Kanada, opiera się na tekście regulaminu Wspólnego Komitetu Ministerialnego załączonego do niniejszej decyzji.
2. Stanowisko, jakie należy przyjąć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Współpracy UE–Kanada, opiera się na tekście regulaminu Wspólnego Komitetu Współpracy oraz tekście regulaminu podkomitetów załączonych do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*